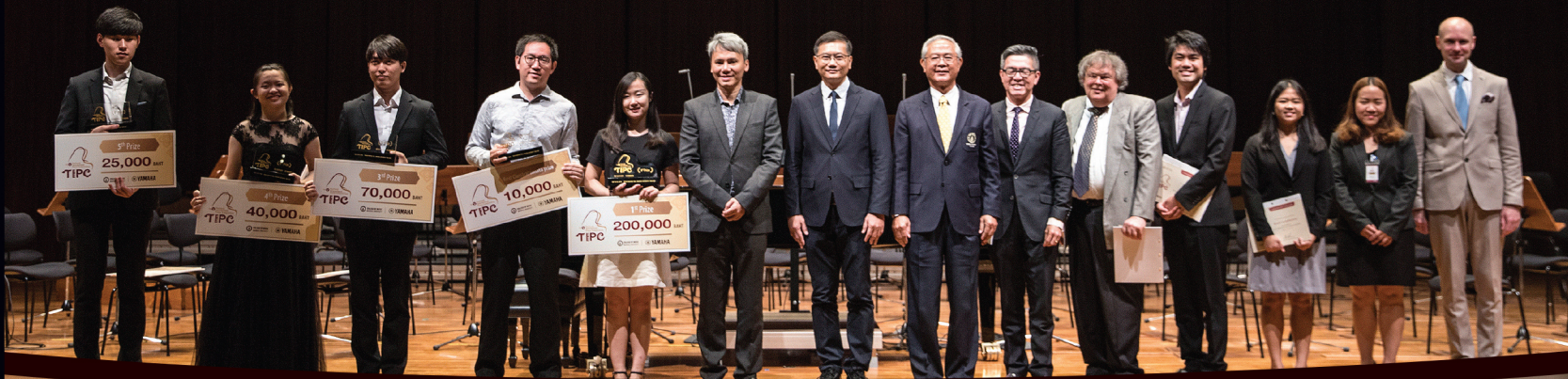

MUSIC JOURNAL

วารสารเพลงดนตรี

ISSN 0858-9038

Volume 23 No. 12
August 2018

Thailand International Piano Competition (TIPC)

สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน เพลงดนตรีขอต้อนรับผู้อ่านในเดือนสิงหาคมด้วยบทความเกี่ยวกับศิลปินวัฒนธรรมของไทยจากอาจารย์ ดร.ณรงค์ ปรพงศ์เจริญ คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ที่มีมุมมองในการอนุรักษ์และสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทยให้ไม่เลือนหายไปตามกาลเวลา

เมื่อวันที่ ๑๖-๒๐ กรกฎาคมที่ผ่านมา วิทยาลัยได้จัดการแข่งขันเปียโนระดับนานาชาติ ซึ่งในปีนี้อัดเป็นครั้งที่ ๕ มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้สนใจเข้าร่วมการแข่งขันเดินทางมาจากหลากหลายประเทศทั่วโลก ทั้งได้หวั่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย จีน มาเลเซีย และเกาหลีใต้ การจัดงานในระดับนานาชาติให้ประสบความสำเร็จนั้น มีขั้นตอนอย่างไร ติดตามได้ในเรื่องจากปก

สำหรับบทความจากนักเขียนประจำในเดือนนี้ มีให้อ่านจากหลากหลายแง่มุม ทั้งการใช้โปรแกรม Logic Pro X ความเป็นมาของเพลงลาวตำเนินทราย การเดินทางของ J.S. Bach และพิธีไหว้ครูดนตรีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ขอให้สนุกกับบทความด้านดนตรีที่หลากหลายได้ในเล่มค่ะ

ดวงฤทัย โปะคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล

บรรณาธิการบริหาร

สุกรี เจริญสุข

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

สนอง คลังพระศรี

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ดวงฤทัย โปะคะรัตน์ศิริ

Kyle Fyr

นิธินา ชัยชิต

กองบรรณาธิการ

นพิสี เรยเส

พงศศิลา การ์ย์เกรียงไกร

ฝ่ายภาพ

คณินิจ ทองใบอ่อน

ฝ่ายศิลป์

จรรุญ กะการดี

นรเศรษฐ์ รังหอม

พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม

ธัญญวรรณ รัตนภาพ

เว็บมาสเตอร์

ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง

ฝ่ายสมาชิก

สุพรรณษา ม้าห้วย

สำนักงาน

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

มหาวิทยาลัยมหิดล

(วารสารเพลงดนตรี)

๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔

ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล

จังหวัดนครปฐม ๓๓๑๓๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๐๐ ๒๕๒๕-๓๔

ต่อ ๓๑๑๓

โทรสาร ๐ ๒๕๐๐ ๒๕๓๐

musicjournal@gmail.com

ພູພັກ

หิมนหยางการพิมพ์

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๐๓ ๘๖๓๖

จัดจำหน่าย

ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๐๐ ๒๕๒๕-๓๔

ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

Dean's Vision

04

ศิลปวัฒนธรรม
ณรงค์ ปรางค์เจริญ
(Narong Prangcharoen)

Cover Story

10

The Fifth Thailand
International Piano
Competition (TIPC 2018)
อรปวีณ์ นิติตตฤงคาริน
(Onpavee Nitisingkarin)

Musicology

16

เมื่อ “ลาวดำเนินทราย”
กลายเป็นจังหวะ “ชะชะซ่า”
กาลครั้งหนึ่ง เมื่อเพลงไทยเต็ม
ถูกทำให้ “ทันสมัย”
แพรววนิต กองมงคด
(Praewwanit Gongmongkon)

Music Entertainment 26

Mode กับเพลงไทยสากล
(ตอนที่ ๔)
กิตติ ศรีเปารยะ
(Kitti Sripaurya)

Voice Performance 38

Le Penseur in the
Performing Arts (1)
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ชีซึยะ)

40

สำรวจบรอดเวย์
เที่ยวล่าสุด ๒๐๑๘
นพีสรี เรเยส (Napisi Reyes)

Music Technology 46

Logic Pro X Tutorial:
Humanising Midi with
Groove Templates
Michael David Brice
(ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)

The Bach Journey 52

ตามรอยเส้นทาง Bach
(ตอนที่ ๑๘)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

Review

66

พิธีไหว้ครูดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๑
ธัญยาภรณ์ โพธิกาวิณ
(Dhanyaporn Phothikawin)

72

ชวนฟัง ๔ งานชิ้นเอก
จากคีตกวีคนดังจากยุคบาโรก
กฤตยา เชื้อมวาราศาสตร์
(Krittaya Chuamwarasart)

ศิลปวัฒนธรรม

เรื่อง:

ณรงค์ ปรางค์เจริญ (Narong Prangcharoen)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ใน ช่วงเดือนนี้ผมได้มีโอกาสทำงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับงานเขียนมาตรฐานด้านศิลปวัฒนธรรม จึงทำให้ได้กลับมาคิดถึงว่าทำอะไรเราจะสามารถรักษาศิลปวัฒนธรรมของชาติไว้ให้ดีที่สุด และศิลปวัฒนธรรมของชาติคืออะไรบ้าง ที่ผ่านมามันคนไทยอาจจะไม่ได้สนใจเรื่องศิลปวัฒนธรรมของชาติอย่างจริงจัง เราคิดว่าวัฒนธรรมคือการรณรงค์ให้ทุกคนแต่งชุดไทย สืบสานประเพณีไทย จัดงานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม เช่น การจัดงานทำบุญตักบาตร ลอยกระทง เล่นสงกรานต์ ถ้าการทำแบบนั้นเป็นการอนุรักษ์และรักษา

วัฒนธรรมไว้ได้จริง ทำไมเราจึงเห็นความเลือนหายทางวัฒนธรรมอย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน การที่จะรักษาบางสิ่งไว้ได้ เราต้องมีความพยายามอย่างมาก เพราะตามหลักสังขธรรมไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนา ได้กล่าวถึงทุกสรรพสิ่งบนโลกทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ล้วนอยู่ในสภาวะเดียวกัน คือ มีการเกิดขึ้น การตั้งอยู่ และการดับสูญไป ไม่มีวันใดที่วันหนึ่งอันเป็นกฎของธรรมชาติที่ไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะฉะนั้น การรักษาวัฒนธรรมของชาติให้คงอยู่สืบต่อไปต้องใช้ความพยายามและแบบแผนในการทำอย่างจริงจัง

ผมเองได้มาลองคิดว่า ทำไมคนไทยจึงได้เปลี่ยนแปลงตัวเองไปสู่วัฒนธรรมใหม่ๆ และเริ่มลืมวัฒนธรรมที่เป็นรากเหง้าของตัวเอง แล้วเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเฉพาะคนไทยหรือเปล่า หรือว่าเกิดขึ้นกับทุกๆ ประเทศในโลกยุคใหม่ ประเทศที่มีวัฒนธรรมประจำชาติที่เข้มแข็งจะเป็นประเทศที่มีความมั่นคงในการดำรงตัวตนของประเทศนั้นไว้ได้ เพราะทุกสิ่งในโลกย่อมมีการเปลี่ยนแปลง ในขณะนี้ ถ้าเรามองรอบๆ ตัว เราจะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้โลกของเราเล็กลงเรื่อยๆ มีการปรับเปลี่ยนทำให้หลายๆ สิ่งในโลกมีความ

เหมือนกัน เช่น ภูมิประเทศ บางสถานที่ หรือชุมชนในประเทศไทยมีลักษณะคล้ายกับ ญี่ปุ่น หรือยุโรป เป็นเพราะว่ามีการโยกย้ายถิ่นฐานมากขึ้น ทำให้คนจากประเทศอื่นๆ เข้ามาอยู่ในประเทศไทยมากขึ้น จนเริ่มมีการผสมผสานทางวัฒนธรรม ทำให้วิถีความเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงไปด้วย ถ้ามองย้อนไป ประเทศที่มีความเป็นชาติมายาวนาน จะมีวัฒนธรรมที่เข้มแข็งกว่าประเทศที่เพิ่งเริ่มก่อตั้ง

วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ต้องมีการสะสม ถ้าไม่มีการกระทำซ้ำๆ จากหลายๆ ชุมชน หลายๆ สังคม จะไม่สามารถทำให้พฤติกรรมนั้นถ่ายทอดและสืบสานมาจนเป็นวัฒนธรรมได้ เราจะเห็นได้ว่า ในสังคมจะมีวัฒนธรรมเก่าและใหม่ ผสมผสานกันอยู่ จนบางครั้งไม่สามารถแยกออกได้ในยุคสมัยของเรา ทำให้คิดว่า การที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมไว้ เราจะแค่รักษาวัฒนธรรมอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องมีการเพิ่มพูนวัฒนธรรมเข้าไปด้วย การ

รักษาวัฒนธรรมไว้ควรมืองค์ประกอบด้าน การเก็บรักษาควบคู่ไปกับการพัฒนา จะทำให้ประเทศสามารถสร้างความเข้าใจถึง วัฒนธรรมของชาติได้อย่างชัดเจน และ อาจจะสามารถรักษาวัฒนธรรมไว้ได้อย่าง มั่นคงมากขึ้น เพราะการรักษาวัฒนธรรม ไว้เพียงอย่างเดียว การเก็บแต่วัฒนธรรม

เก่าไว้ไม่อาจสามารถอนุรักษ์วัฒนธรรมไว้ ได้ตลอด ถ้าเราแยกเป็นสองส่วนใหญ่ๆ คือ การรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ และการ พัฒนาวัฒนธรรมใหม่ จะทำให้เห็นความ เป็นตัวตนและชาติได้มากขึ้น ประเทศที่มี ความเข้มแข็งมากทางวัฒนธรรมประเทศ หนึ่งคือ ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นตัวอย่าง

ที่นำมาศึกษาและคิดประยุกต์วิธีการอนุรักษ์วัฒนธรรมของประเทศไทย เพราะเราจะเห็นได้ว่าถ้าเราอยากดูศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมของญี่ปุ่น เรายังสามารถเข้าชมในหลากหลายสถานที่ในขณะเดียวกัน ที่ญี่ปุ่นมีการพัฒนาของวัฒนธรรมใหม่ๆ ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจนหลายประเทศตามไม่ทัน ผมได้ลองคิดเล่นๆ ว่า ถ้าเราไปญี่ปุ่น แล้วเราอยากดู

การแสดงคาบูกิ (kabuki) มันไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะหาชมการแสดงนั้น แต่ถ้าเราอยากดูปีพาทย์ ผมไม่แน่ใจว่าเราจะหาชมการแสดงนี้ได้ที่ไหน เพราะไม่มีสถานที่เฉพาะที่เราสามารถเข้าชมได้อย่างจริงจัง ไม่มีการแสดงอย่างสม่ำเสมอ ทำให้คนไทยค่อยๆ ลืมเลือนเรื่องการแสดงแบบนี้ไป หลายๆ องค์กร เช่น คิง เพาเวอร์ (King Power) ได้มีการพยายามช่วยเหลือ

อนุรักษ์วัฒนธรรมของการแสดงหุ่นกระบอกละครเล็กของครุศาสตร์ ยังเขียวสด ไว้โดยมีการนำออกแสดงอย่างสม่ำเสมอและประยุกต์ให้มีการแสดงตามลานสาธารณะของห้าง เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับชมเป็นรอบๆ ในระหว่างวัน ผมคิดว่าการเปิดโอกาสให้มีการแสดงแบบนี้จะทำให้หุ่นละครเล็กสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ผู้แสดงมีงานทำ สามารถเลี้ยงชีพได้

รัฐบาลควรให้การสนับสนุนและนำวัฒนธรรมดั้งเดิมมาสร้างมูลค่าเพิ่มให้มีประโยชน์กับประเทศได้ ทุกๆ ครั้งที่เราเดินทางท่องเที่ยวไปต่างประเทศเราไม่ใช่แค่ไปดูสถานที่เท่านั้น แต่เราไปสัมผัสวัฒนธรรมของที่นั่นๆ ด้วยเช่นกัน ถ้าประเทศไทยเน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ก็จะสามารถสร้างรายได้และสามารถรักษาวัฒนธรรมเดิมของเราไว้ได้ ผมมีเพื่อนหลายคนที่ไม่เคยชอบดูคอนเสิร์ตดนตรีคลาสสิกเลย หรือไม่ชอบดูการแสดงละครแบบโอเปร่าเลย แต่เมื่อเดินทางไปยุโรปหรืออเมริกาก็ยังซื้อตั๋วราคาแพงเพื่อเข้าไปดูการแสดงเหล่านั้น เป็นเพราะว่าอยากมีโอกาสได้รับรู้วัฒนธรรมในด้านนั้น

บ้าง หลายๆ คนที่เข้าชมการแสดงเหล่านั้น กลับมาที่ประเทศไทยแล้วเริ่มเข้ามาชมการแสดงของวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ที่มหาวิทยาลัยมหิดล เพราะว่าชอบการแสดงที่ได้ไปชมจากต่างประเทศ กลับมาแล้วอยากชมการแสดงเหล่านั้นอีก จึงแสวงหาการแสดงเหล่านั้นในประเทศ ในทางกลับกัน ถ้าเราสามารถนำการแสดงพื้นบ้านและการแสดงทางวัฒนธรรมของไทยแท้เข้ามาจัดแสดงให้นักท่องเที่ยวได้ชมอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากประเทศจะสามารถอนุรักษ์วัฒนธรรมไว้ได้แล้ว จะยังสามารถสร้างรายได้เพิ่มขึ้นให้กับประเทศได้อีกด้วย

วัฒนธรรมควรมีการพัฒนาด้วยเช่นกัน เหตุผลง่ายๆ ที่ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมเลือนหายไป เพราะไม่ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ถ้าเราแยกการอนุรักษ์และการพัฒนาออกจากกัน เราจะเห็นว่า วัฒนธรรมสามารถค่อยๆ ปรับตัวให้อยู่กับสังคมไทยในยุคใหม่ได้อย่างลงตัว เช่นเดียวกับกับทุกๆ เรื่อง

รอบตัวเรา โทรศัพท์มือถือมีไว้ใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะผ่านไปกี่สิบปี ก็มีไว้ใช้เพื่อติดต่อสื่อสาร แต่ถ้าไม่มีการพัฒนาโทรศัพท์หลายๆ ยี่ห้อก็ไม่สามารถรักษาบริษัทของตัวเองไว้ได้ เพราะมีบริษัทอื่นๆ ที่พัฒนาจนมีความสามารถมากกว่า ถ้าคิดแค่เรื่องการติดต่อสื่อสาร ในโลกยุคปัจจุบันก็ยังมีกรติดต่อสื่อสารที่แตกต่างออกไปจากเดิม ผู้คนไม่ได้ใช้โทรศัพท์เพื่อติดต่อสื่อสารโดยการพูดเช่นเดิม แต่เป็นการเขียน เรื่องนี้น่าจะเป็นตัวอย่างที่ทำให้ได้เห็น ถ้าเราไม่มีการพัฒนาทางวัฒนธรรมเลย จะทำให้วัฒนธรรมค่อยๆ เลือนหายไป เพราะผู้คนมีการพัฒนาไปเรื่อยๆ

ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยที่รัดกุมเกินไป ทำให้การพัฒนาเป็นไปได้ยากขึ้น ถ้าวันนี้เราแบ่งการจัดการวัฒนธรรมเป็นสองด้านแล้ว อาจจะทำให้เราก้าวข้ามการสูญเสียทางวัฒนธรรมของประเทศไปได้ ฝ่ายที่ต้องอนุรักษ์และรักษาก็ควรอนุรักษ์

และรักษาวัฒนธรรมแบบไทยให้ถูกต้องตามธรรมเนียม จารีตประเพณี และฝ่ายที่พัฒนาควรมีโอกาสได้ปรับเปลี่ยนสร้างวัฒนธรรมที่เข้ากับยุคสมัย ในยุคโลกาภิวัตน์โลกได้มีขนาดเล็กลงเรื่อยๆ เราไม่สามารถที่จะคิดหรือทำทุกอย่างเพียงด้านเดียวได้อีกต่อไป เพราะวัฒนธรรมคือการผสม เราอาจจะมีวัฒนธรรมของความเป็นไทยในรูปแบบใหม่ที่ผสมผสานกับประเพณีดั้งเดิมได้อย่างลงตัวในอนาคตก็เป็นได้ ถ้าเราค่อยๆ เริ่มสะสมวัฒนธรรมในรูปแบบต่างๆ ในวันที่

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
๒๕/๒๕ พุทธมณฑลสาย ๔ ศาลายา นครปฐม
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔ ต่อ ๑๒๐๙
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๓๑/ ๑๓๙๙
วันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๖๑
เรื่อง การชี้แจงและขออภัย

เรียน นายกสภามหาวิทยาลัย/ ประธานสภาอาจารย์
อ้างถึง ๑) หนังสือที่ ศธ ๐๕๑๗.๓๑/ ๑๙๕๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๖๐
๒) หนังสือ สภามหาวิทยาลัย ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๖๐

ตามหนังสือที่อ้างถึงฉบับที่ ๑ สภาอาจารย์วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้มีหนังสือกล่าวหาคณะกรรมการสรรหาคณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ความละเอียดดังทราบแล้วนั้น และตามหนังสือที่อ้างถึงฉบับที่ ๒ คณะกรรมการสรรหา ได้ทำหนังสือถึงคณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เพื่อชี้แจงกระบวนการสรรหาที่ได้ปฏิบัติถูกต้องตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลทุกชั้นตอน และขอให้คณบดีดำเนินการสอบสวนหาข้อเท็จจริง และติดตามพยานบุคคลตามที่ประธานสภาอาจารย์วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้กล่าวอ้างมาให้ปรากฏแก่สาธารณะแล้วนั้น

ในการนี้ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้ดำเนินการสอบสวนหาข้อเท็จจริงจากประธานสภาอาจารย์วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ และคณะกรรมการสภาอาจารย์ของวิทยาลัยแล้ว ปรากฏว่า เหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้กล่าวร้องเรียนมาในหนังสือฉบับนี้ไม่เป็นความจริงแต่ประการใด เป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อนของประธานสภาอาจารย์วิทยาลัยดุริยางคศิลป์เอง อันเป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียงของคณะกรรมการสรรหา อันประกอบด้วย

๑. ศาสตราจารย์ นายแพทย์บรรจง มไหสวริยะ
๒. ศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล
๓. รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิวัฒน์ เลิศศิริ
๔. อาจารย์ ดร.ธิตติคม พัวพันธ์สวัสดิ์
๕. ศาสตราจารย์ คลินิก แพทย์หญิงวรรณภา ศรีโรจนกุล

โดยหนังสือฉบับนี้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ และสภาอาจารย์วิทยาลัยดุริยางคศิลป์จึงขอแสดงความรับผิดชอบด้วยการชี้แจงข้อมูลที่ถูกต้อง และขอถือโอกาสกล่าวขออภัยต่อคณะกรรมการสรรหา ที่ปรากฏนามใน

ข้างต้นมา...

คำขออภัย

ในช่วงปีที่ผ่านมา ผมได้เข้ามารับตำแหน่งคณบดีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ซึ่งนับถึงปัจจุบันก็เกือบครบ ๑ ปีแล้ว สิ่งที่ผมเรียนรู้จากการทำงานคือ การสร้างความเข้าใจอันดีและการให้อภัย มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในองค์กรขนาดใหญ่อย่างมหาวิทยาลัยมหิดล

ในการเขียนบทความนี้ ผมอยากกล่าวถึงเรื่องหนึ่งซึ่งทำให้ผมมีความประทับใจในการทำงานที่มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อก่อนที่ผมจะได้รับเลือกให้เป็นคณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ทางวิทยาลัยดุริยางคศิลป์มีข้อสงสัยเกี่ยวกับกระบวนการในการสรรหาคณบดี ทำให้ประธานสภาอาจารย์ประจำวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้นำเรื่องนี้เข้าประชุม และได้มีมติของสภาอาจารย์ประจำวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ให้ทำจดหมายเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง ในช่วงนั้นแน่นอนว่าภาพลักษณ์ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์อาจจะเต็มไปด้วยเรื่องราว การร้องเรียน ฟ้องร้อง คดีความ แต่เมื่อสภามหาวิทยาลัยมหิดลได้ทำหนังสือ

ตอบในวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ทางสภาอาจารย์ประจำวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ก็ได้ชี้แจงกับอาจารย์ในวิทยาลัยถึงความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน และหยุดการดำเนินการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อสงสัยของการสรรหาคณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ซึ่งในเหตุการณ์นี้ อาจารย์ ดร.เจษฎา ธรรมวณิช มีจุดมุ่งหมายเพื่อสอบถามข้อเท็จจริงตามที่ได้มีบุคคลอื่นๆ กล่าวอ้าง โดยส่งหนังสือลับถึงนายกสภามหาวิทยาลัยมหิดลเท่านั้น โดยมีทราบถึงเหตุที่จะมีการแทรกแซงจากมือที่สาม ที่ทำสำเนาเอกสารฉบับนี้และเผยแพร่ไปในวงกว้าง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายเป็นอย่างสูงแก่กรรมการสรรหาทุกท่าน ทำให้เกิดการเข้าใจผิดและนำมาซึ่งการฟ้องร้องกันอย่างต่อเนื่อง

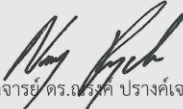
เมื่อผมได้ทราบเรื่อง ในฐานะคณบดี ผมมีหน้าที่ที่จะต้องดูแลและปกป้องทุกท่านที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของผม จึงทำให้ผมได้เริ่มติดต่อกับกรรมการสรรหาที่ได้รับความเสียหายจากกรณีดังกล่าว เมื่อได้พูดคุย ปรีกษาหารือ ทำให้ทุกฝ่ายเกิดความเข้าใจตรงกันและยินดีที่จะประนีประนอมยอมความเพื่อไม่ให้

ข้างต้นมา ณ ที่นี้ด้วย และเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและทัศนคติที่ดีต่อกันในมหาวิทยาลัยมหิดลสืบต่อไป
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์จะดำเนินการแจ้งให้ทุกส่วนงานรับทราบด้วยกัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.ปรังค์ เจริญ)
คณบดี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

(ดร.เจษฎา ธรรมวนิช)
ประธานสภาอาจารย์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

สำเนาเรียน

๑. กรรมการสภามหาวิทยาลัยมหิดล
๒. กรรมการประจำมหาวิทยาลัยมหิดล
๓. สมาชิกสภาคณาจารย์

เกิดความเสียหายเพิ่มขึ้นต่อภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล และความสัมพันธ์อันดีของบุคลากรในองค์กร ผมจึงได้ทำหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๑ ถึงนายกสภามหาวิทยาลัยมหิดล และประธานสภาคณาจารย์ เพื่อกล่าวคำขอภัยในเหตุที่สร้างความเสียหายและทำให้เกิดความขัดแย้งในองค์กร ผมและอาจารย์ ดร.เจษฎา ธรรมวนิช ต้องขอภัยในทุกความเสียหายที่เกิดขึ้นกับคณะกรรมการสรรหา อันประกอบด้วย

๑. ศาสตราจารย์ นายแพทย์บรรจง มไหสวริยะ
๒. ศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล
๓. รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิวัฒน์ เลิศศิริ
๔. อาจารย์ ดร.ธิตติคม พัวพันธ์สวัสดิ์
๕. ศาสตราจารย์คลินิก แพทย์หญิงวรรณภา ศรีโรจนกุล

ผมจึงได้เขียนบทความนี้ขึ้นเพื่อชี้แจงแก่ประชาคมชาวมหิดลทุกท่านให้ทราบถึงข้อเท็จจริงและกล่าวคำขอภัยด้วยตัวเองอีกครั้ง ซึ่งในเรื่องนี้ อาจารย์ ดร.เจษฎา ธรรมวนิช เองก็มีความประสงค์จะแสดงความเสียใจในเหตุที่เกิดขึ้น และขอภัย

ในเรื่องดังกล่าวด้วยเช่นกัน

จากเหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้ผมได้เรียนรู้ในหลายๆ เรื่อง แต่เรื่องที่ประทับใจ คือ เรื่องการให้ความร่วมมือในองค์กร การมีจิตมั่นในการสร้างความสามัคคีในองค์กร และความต้องการเดียวกันที่จะสร้างความเข้มแข็งให้แก่มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ ผมเองรู้สึกดีใจที่ได้มีส่วนร่วมในองค์กรนี้ ดีใจที่ตัดสินใจย้ายกลับจากประเทศสหรัฐอเมริกาอยู่ที่ประเทศไทย และได้ทำงานที่มหาวิทยาลัยมหิดล เพราะถ้าจะมองที่จุดมุ่งหมายหลักในการพัฒนาชาติแล้ว มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นหนึ่งในพลังที่สำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ จากเหตุการณ์นี้ทำให้ผมได้เรียนรู้ว่า ความสามัคคีและความเข้าใจกันในองค์กรเป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งผมต้องขอขอบคุณคณะกรรมการสรรหาทุกท่านที่มีความใจกว้างและไม่ยึดติดกับเรื่องดังกล่าว และก้าวข้ามความขัดแย้งเพื่อไปสู่การพัฒนาของมหาวิทยาลัยมหิดลอย่างยั่งยืน

The Fifth Thailand International Piano Competition [TIPC 2018]

เรื่อง:

อสปวีณ์ นิตศฤงคาริน (Onpavee Nitisingkarin)
Director of the 5th TIPC และหัวหน้าสาขาวิชาเปียโน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

การแข่งขันเปียโนนานาชาติของประเทศไทยเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. ๒๐๐๘ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่มีการแข่งขันเปียโนระดับนานาชาติในประเทศเกิดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหานักเปียโนหน้าใหม่ฝีมือดี จากทั่วโลก ซึ่งการแข่งขันเปียโนนานาชาติของประเทศไทยเริ่มเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงอย่างรวดเร็ว เนื่องจากได้รับรางวัลทรงคุณค่าเป็นแกรนด์เปียโน YAMAHA รุ่น C3X พร้อมเงินรางวัลมูลค่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับผู้ชนะเลิศการแข่งขันในรายการนี้ และยังได้ร่วมแสดงบทเพลงประเภท Concerto กับวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยอีกด้วย การแข่งขันเปียโนเป็นเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้

ทางด้านดนตรี กระตุ้นให้นักดนตรีทุกคนเกิดพลังในการฝึกฝนและพัฒนาฝีมือให้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ

ในส่วนของรางวัลจากการแข่งขันนั้น ผู้ชนะจะได้รับรางวัลดังนี้

รางวัลที่ ๑ ได้รับเงินรางวัล ๒๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมแกรนด์เปียโน (โดยผู้ชนะจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการขนส่งด้วยตนเอง) และโอกาสในการแสดงบทเพลงประเภท Concerto กับวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย

รางวัลที่ ๒ ได้รับเงินรางวัล ๑๐๐,๐๐๐ บาท

รางวัลที่ ๓ ได้รับเงินรางวัล ๓๐,๐๐๐ บาท

รางวัลที่ ๔ ได้รับเงินรางวัล ๔๐,๐๐๐ บาท

รางวัลที่ ๕ ได้รับเงินรางวัล ๒๕,๐๐๐ บาท

รางวัล Audience Prize ได้รับเงินรางวัล ๑๐,๐๐๐ บาท

รางวัล Best Etude Prize ได้รับเงินรางวัล ๑๐,๐๐๐ บาท

รางวัล Best Classical Sonata Prize ได้รับเงินรางวัล ๑๐,๐๐๐ บาท

รางวัล Best Romantic Music Prize ได้รับเงินรางวัล ๑๐,๐๐๐ บาท

รางวัล Best 20th-Century Music Prize ได้รับเงินรางวัล ๑๐,๐๐๐ บาท

และผู้เข้าแข่งขันทั้ง ๑๐ ท่าน ที่ได้
รับเลือกให้ผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศ จะได้รับ
เงินรางวัลวัลท่านละ ๕,๐๐๐ บาท

การแข่งขันครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีการ
ถ่ายทอดสดการแข่งขันผ่านทาง IPTV ของ
มหาวิทยาลัยมหิดล และหน้า Facebook
เพจของ TIPC และยังเป็นปีแรกที่มีการ
เปิดให้โหวต Audience Prize โดยผู้ชมทั่ว
โลกที่ติดตามการแข่งขัน ซึ่งผู้ชมสามารถ
เข้าร่วมโหวตให้แก่ผู้เข้าแข่งขันผ่านทาง
QR Code หรือสามารถเข้าไปในเฟซบุ๊กและ
พิมพ์ [https://www.facebook.com/
TIPC2018](https://www.facebook.com/TIPC2018) โดยการโหวตจะเริ่มเปิดใน
วันที่ ๒๐ และปิดในวันที่ ๒๑ กรกฎาคม
๒๕๖๑ เวลา ๑๗.๔๕ นาฬิกา ตามเวลา
ประเทศไทย ซึ่งนับว่าได้รับการตอบรับ
จากผู้ชมทั่วโลกดีมากเลยทีเดียว

การจัดการแข่งขัน

สำหรับการจัดการแข่งขันนั้นไม่
ง่ายเลย เนื่องจากตัวข้าพเจ้านั้นเพิ่ง
ย้ายกลับมาประเทศไทยได้เพียงแค่ ๒ ปี
และไม่เคยรู้จัก TIPC มาก่อน ตำแหน่ง
Director นั้น พ่วงมากับหน้าที่หัวหน้า
สาขาวิชาเปียโน แต่ก็นับเป็นความโชคดี
ที่ Dr. Lily Lin อดีตหัวหน้าสาขานั้น
ได้แนะนำให้รู้จัก TIPC มาบ้างเล็กน้อย
ข้าพเจ้าจึงจำได้ถึงช่วงที่ประชุมภาคเมื่อ
สมัยที่กลับมาใหม่ๆ และอาจารย์ทุกคนจะ

ต้องโหวตเลือกบทเพลงเปียโนคอนแชร์โต
ให้รอบชิงชนะเลิศกัน ข้าพเจ้าได้ถามในที่
ประชุมว่า “อะไรคือ TIPC” สมัยที่ข้าพเจ้า
ยังเป็นนักเรียนอยู่ที่วิทยาลัย เมื่อประมาณ
๑๕ ปีที่แล้วนั้น มีการแข่งขันเปียโนใหญ่
แค่เพียง ๓ รายการในประเทศไทย คือ
การแข่งขันของอาจารย์ณัฐ การแข่งขัน
ของอาจารย์ปิยะพันธ์ และการแข่งขัน
เปียโนโซแปง และเมื่อประมาณปี ค.ศ.
๒๐๐๕ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้จัดแข่งขัน
เปียโนคอนแชร์โตเป็นครั้งแรก ข้าพเจ้ายัง
จำความได้ว่า ตื่นเต้นมากที่มีการแข่งขัน
ใหม่ๆ เกิดขึ้นในประเทศ และเมื่อข้าพเจ้า
ทราบว่าการแข่งขัน TIPC คืออะไร ข้าพเจ้า

จึงเริ่มมีความรู้สึกสนุกที่จะทำการแข่งขัน
นี้ให้สำเร็จอย่างมุ่งมั่นเต็มที่

ขั้นตอนที่ยากที่สุดในการแข่งขัน
นั้น เป็นช่วงที่เขียน project proposal
เนื่องจากขั้นตอนนี้มีรายละเอียดซับซ้อน
มากมาย ทำให้ต้องแก้ไขหลายครั้ง ซึ่ง
ข้าพเจ้าก็ต้องขอขอบพระคุณอาจารย์
หลง (นพดล ภิธรรมาดล) และน้องแป้ง
(ภาพพิมพ์ เชื้อทหาร) ที่คอยช่วยเหลือ
และให้คำแนะนำต่างๆ เป็นอย่างดี การ
แข่งขันในครั้งนี้ มีความพิเศษอย่างหนึ่งคือ
เป็นปีแรกที่มีเพลงบังคับให้ผู้เข้าแข่งขัน
ที่เข้ารอบรองชนะเลิศต้องเล่นทุกคน ซึ่ง
บทเพลงนี้ยังเป็น quick study อีกด้วย
โดยทางผู้จัดจะส่งโน้ตเพลงให้ผู้เข้าแข่งขัน
พร้อมกัน ในวันที่ ๑ มิถุนายน (ก่อนการ
แข่งขัน ๑ เดือนครึ่ง) และเพลงบังคับที่ได้
ถูกนำมาใช้ในการแข่งขันในครั้งนี้ เป็นเพลง
บังคับที่ประพันธ์โดย อาจารย์ ดร.ณรงค์
ปรากฏเจริญ คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล

คณะกรรมการ

ขั้นตอนการเลือกคณะกรรมการนี้
เป็นอีกขั้นตอนหนึ่งที่ไม่ง่ายเลยเช่นกัน
โดยการแข่งขันในรอบเทพ หรือฟรสิกรินนิง
นั้น ทางผู้จัดได้เชิญอาจารย์จากสาขาวิชา
เปียโนของวิทยาลัยจำนวน ๓ ท่าน คือ

ผศ.ดร.เอริ นาคากาวา อาจารย์ ดร.ดวงฤทัย โฟคะรัตน์ศิริ และอาจารย์ ดร.ศรสรวง ตั้งสินมั่นคง ส่วนการแข่งขันในรอบแรก รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศนั้น ทางผู้จัด TIPC ได้เชิญกรรมการจากต่างประเทศ ๔ ท่าน และอาจารย์จากสาขาวิชาเปียโนของวิทยาลัยอีก ๑ ท่าน ซึ่งทางผู้จัดได้ขอคำแนะนำจากอาจารย์ในสาขาวิชาเปียโน อาจารย์ท่านอื่นๆ ในวิทยาลัย และผู้ทรงคุณวุฒิในวงการเปียโนหลากหลายท่าน เมื่อนำประวัติอันยาวเหยียดของคณะกรรมการมานั่งพิจารณาแล้ว ทางผู้จัดได้ส่งจดหมายเชิญเป็นรายคนไป โดยหลังจากส่งจดหมายเชิญแล้วก็ลุ้นกันตัวโก่งว่าทางกรรมการที่เชิญไป จะตอบรับมาหรือไม่ และก็นับว่าโชคดีมากที่คณะกรรมการที่ได้เชิญไป ตอบรับกลับมาภายในเวลาที่กำหนด ทำให้ทางผู้จัดงาน TIPC นั้น สามารถโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ชาวเปียโนทั่วโลกมาแข่งขันกันล่วงหน้าได้นานพอสมควร

คณะกรรมการ ๕ ท่าน ได้แก่ Assoc. Prof. Albert Tiu จาก Yong Siew Toh Conservatory ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งท่านได้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการตัดสินในครั้งนี้ด้วย กรรมการอีก ๔ ท่าน ได้แก่ Prof. Dr. Peter Amstutz หัวหน้าภาควิชาเปียโนจาก West Virginia University ประเทศสหรัฐอเมริกา Prof. Alexey

Lebedev ชาวรัสเซีย ซึ่งขณะนี้สอนอยู่ที่ Kyungsoong University ประเทศเกาหลีใต้ กรรมการจากต่างประเทศอีกท่าน คือ Mr. Sean Chen เป็น Artist in Residence ณ มหาวิทยาลัย UMKC (University of Missouri - Kansas City) ประเทศสหรัฐอเมริกา Mr. Sean Chen เคยได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับที่ ๓ จากการแข่งขันเปียโนที่มีชื่อเสียงระดับโลกที่ชื่อว่า The Van Cliburn International Piano Competition อีกด้วย และกรรมการที่เป็นตัวแทนจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ คือ ดร.กอรัก เลิศพิบูลชัย โดยในการแข่งขันนี้ทางคณะกรรมการจากต่างประเทศทั้ง ๔

ท่าน ได้มีการแสดงและการสอนมาสเตอร์คลาส ณ หอแสดงดนตรี ซึ่งกิจกรรมนี้ได้สร้างแรงบันดาลใจให้แก่ผู้เข้าแข่งขัน นักเรียน นักศึกษา และอาจารย์ในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์อย่างมากมาเลยทีเดียว

ขั้นตอนการแข่งขัน

ทาง TIPC ปิดรับสมัครเมื่อสิ้นเดือนเมษายน ค.ศ. ๒๐๑๘ และได้พิจารณาเทปที่ผู้แข่งขันส่งเข้ามาในเดือนพฤษภาคม ซึ่งทางคณะกรรมการได้เลือกผู้เข้าแข่งขันจากนานาประเทศเป็นจำนวน ๒๔ คน (มีผู้เข้าแข่งขันถอนตัวไป ๓ คน ทำให้เหลือ ๒๑ คน) ทางผู้จัดได้เตรียมสถานที่และรายละเอียดต่างๆ อย่างเข้มข้น เพื่อที่จะต้อนรับทั้งคณะกรรมการและผู้เข้าแข่งขันในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันปฐมนิเทศและจับฉลากหมายเลขผู้เข้าแข่งขันทั้งหมด ๒๑ คน

เพื่อให้การแข่งขันนี้เป็นไปอย่างราบรื่น ทางผู้จัดงานได้มีการเตรียมอาสาสมัครช่วยงาน ซึ่งเป็นน้องๆ นักศึกษาจากสาขาวิชาเปียโนของวิทยาลัย และได้มีการจัด host buddy ให้กับทั้งผู้เข้าแข่งขันและคณะกรรมการจากต่างชาติอีกด้วย การแข่งขันรอบแรกนั้น มีขึ้นสองวัน คือ วันที่ ๑๕-๑๖ กรกฎาคม ณ หอแสดงดนตรีทางคณะกรรมการมีการประกาศผลผู้เข้ารอบรองชนะเลิศพร้อมรางวัลพิเศษอีก ๑

รางวัล ในช่วงเย็นของวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ซึ่งมีผู้ผ่านเข้ารอบจำนวน ๑๐ คน ส่วนรอบรองชนะเลิศจัดขึ้นในวันต่อมา คือ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ถือว่าค่อนข้างท้าทายสำหรับผู้แข่งขัน เนื่องจากผู้เข้าแข่งขันนั้นต้องบรรเลงบทเพลงยาว ๕๐ นาที และคณะกรรมการได้ตัดสินตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงมืดค่ำกันเลยทีเดียว และผลของผู้ผ่านเข้ารอบสุดท้ายจำนวน ๕ คน รวมถึงรางวัลพิเศษอีก ๑ รางวัล ได้ประกาศผลกันใน

ค่ำคืนวันเดียวกัน ในวันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กรกฎาคม และช่วงบ่ายของวันศุกร์ที่ ๒๐ กรกฎาคม เป็นการแสดงและการสอนของคณะกรรมการ ซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ผู้เข้าแข่งขันรอบชิงชนะเลิศทั้ง ๕ คน จะได้ไปพูดคุยกับวาทยากร ซึ่งก็คือ ดร.ธนพล เศตะพราหมณ์ และฝึกซ้อมกับวง TPO อีกด้วย การแข่งขันรอบสุดท้ายจัดขึ้นในวันที่ ๒๐-๒๑ กรกฎาคม โดยมีผู้เข้าแข่งขัน ๓ อันดับแรก บรรเลงในวันศุกร์ที่

๒๐ กรกฎาคม และอีก ๒ คน บรรเลงในวันเสาร์ที่ ๒๑ กรกฎาคม โดยในระหว่างที่คณะกรรมการตัดสินคะแนนนั้น เราได้รับเกียรติจากคุณสันต์ จิตตการ ศิษย์เก่าของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ปัจจุบันศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาที่มหาวิทยาลัย Yale และเป็นนักเปียโนดาวรุ่งที่มีชื่อเสียง มาบรรเลงบทเพลงให้ผู้ชมได้ฟังกันอีกด้วย

ความคิดเห็นและเสียงตอบรับจากคณะกรรมการ

“I think it’s a trilling event for Thailand to have its own International Piano Competition. I’m very exciting myself and also the music scene in Thailand.”

Albert Tiu, Chair of Jury Members

“This is my first time in Thailand. And, I heard about TIPC Competition a few years ago already and was very happy to know, that in Thailand there is such a big piano competition with piano-solo performances in 2 rounds and an orchestra final round and also very good prizes for participants - one of the biggest international piano competition in Asia. I was also very impressed about competition program, it looked not really like competition, but like a festival, with concerts and master classes between competition rounds.”

Alexey Lebedev, jury member

“This is also my first time in Thailand. I think being a jury member is an important way for us to give back to the younger generation, same as teaching, masterclasses, and performing. I think the fact that we write comments for every performance is very special, and I hope will be helpful to all of the competitors. I also think it is important to be a part of a process that identifies and showcases young musicians, and to make sure that I am contributing to discovering musical excellence.

I must say that, for me what I like the most during the TIPC week is getting to pick the brains of the other jury members about repertoire, teaching, and performing was very interesting for me. Besides that, getting to listen to all the repertoire played so wonderfully by the contestants was quite fulfilling. I think the competition is going in a great direction - the details are taken care of, and everything runs so smoothly, thanks to the wonderful staff of the TIPC.”

Sean Chen, jury member

“Of course the best part was the people involved! The friendly organization team functioned like

clockwork, helping everything flow smoothly. There was a clear sense of being welcomed and valued by everyone, including direct, personal participation by Dean Narong in several TIPC events. Keep on doing everything you’re doing! As time and budget permit, you might seek an even wider participant pool through advertisements and social media, possibly also expanding the upper age limit to include more young professionals. With such a strong organization, great facilities, and very attractive prizes, the TIPC has the potential to develop into one of the most renowned competitions in the world. I am truly grateful to have had opportunity to participate in this exciting event.”

Peter Amstutz, jury member

“TIPC forges a bond among people of different nationalities. I have managed to understand more about my colleagues in the judging team and how they think about music and their expectations of how a high level competition should strive for. The organizing team is also efficient and the event ran smoothly. Food was great and company was even better.”

Korak Lertpaibulchai, jury member

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าหวังว่า The 5th Thailand International Piano Competition นั้น จะอยู่ในความทรงจำที่ดีและเป็นแรงผลักดันในการพัฒนาตัวเองต่อไปให้นักเรียนและผู้เข้าแข่งขันทุกๆ คน แล้วพบกันใหม่ในการแข่งขันครั้งหน้าค่ะ

SET

เยาวชนดนตรี
แห่งประเทศไทย

21ST SET YOUTH MUSICIAN COMPETITION

สุดยอดเวทีการประกวด
การบรรเลงดนตรีเดี่ยว
ระดับเยาวชน

เปิดโอกาสให้เยาวชนแสดงฝีมืออย่างเต็มที่
ด้วยเครื่องดนตรีทุกชนิดที่ไม่ใช้ไฟฟ้า

Thailand Premier Youth Competition
for Acoustic Instrument and Voice

ชิงรางวัล
ทุนการศึกษา
1,800,000 บาท
มูลค่ากว่า
(Winner's Scholarships totaling 1,800,000 Baht)

#SET2018

หมดเขตรับสมัคร

2 ตุลาคม
2561

Register Until 2 October 2018

สมัครและส่งผลงาน
ทางออนไลน์เท่านั้น
Apply now

สำรวจบรอดเวย์ เที่ยวล่าสุด ๒๐๑๘

เรื่อง:

นพีสีย์ เรเยส [Napisi Reyes]

อาจารย์ประจำสาขาวิชาการละครเพลง

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ภาพ:

นพีสีย์ เรเยส [Napisi Reyes]

ผู้เขียนมีโอกาสได้ไปสำรวจความเป็นไปของละครเพลงบรอดเวย์ที่เยวาล่าสุดที่นิวยอร์ก จึงอยากจะเล่าสู่กันฟังเป็นเชิงอัปเดตความเป็นไปในวงการละครเพลง ช่วงเวลาที่เดินทางไปเป็นช่วงกลางเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ อากาศกำลังดี บางวันก็จะต้องออกไปทางร้อนไปสักหน่อยด้วยซ้ำ ถนนสายบรอดเวย์ยังคงคึกคักไปด้วยผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่เป็นลูกค้าหลักของกิจการตรงนี้ ว่ากันว่า รายได้ละครเพลงในย่านบรอดเวย์ในช่วงเวลานี้ทำรายได้ประมาณ ๓๓ ล้านดอลลาร์ต่อสัปดาห์ (ก็แค่พันกว่าล้านบาทต่อสัปดาห์แค่นั้นเอง!!)

ละครเพลง เป็นธุรกิจบันเทิงที่ถ้าหากว่าทำรายได้ดี ก็จะรวยกันไม่รู้เรื่อง ละครเพลงบางเรื่อง แสดงติดต่อกันมาเป็นสามสิบสี่สิบปี ก็ยังขายได้ มีคนดูติดตามอยู่เสมอ นอกจากจะขายที่บรอดเวย์ ก็ยังสามารถกลายเป็นฉบับทัวร์ตระเวนแสดงไปขายผู้ชมทั่วโลกได้อีกต่างหาก อย่างไรก็ตาม ละครเพลงหลายๆ เรื่องมีอันต้องล้มหายตายจากไปก่อนเวลาอันควร บางเรื่องมีโอกาสแสดงเป็นลักษณะพรีวิวเพื่อทดลองตลาดเท่านั้น เมื่อเห็นว่าผู้ชมไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร ก็ถึงวัน

ไม่แสดงจริง เพราะเกรงว่าหากแสดงไปก็อาจจะยิ่งขาดทุนมากขึ้นๆ ละครเพลงโดยมาก จะต้องจัดรอบทดลองตลาด โดยแสดงตามหัวเมือง รัฐอื่นๆ เป็นการทดลองก่อน หากเห็นความเป็นไปได้ จึงนำเข้านิวยอร์ก

อย่างไรก็ดี แม้ว่าผู้สร้างละครเพลงบรอดเวย์ อาจจะต้องคำนึงถึงความอยู่รอดมากหน่อย แต่ก็ใช่ว่าการนำเสนอจะกลายเป็นเชิงพาณิชย์ไปหมด มีหลายๆ เรื่องที่กลายเป็นประวัติศาสตร์แห่งวงการละครเพลง เนื่องจากพบจุดสมดุลระหว่างศิลปะและพาณิชย์ ได้ทั้งเงิน ได้ทั้งกล่อง เช่น ละครเพลงเรื่อง Hamilton ที่นำเอาประวัติศาสตร์อเมริกามาเล่าใหม่ในรูปแบบเรป ได้รับคำชื่นชมและขายดีบขายดี มูลค่าราคาตั๋วพุ่งไปถึงที่นั่งละหมื่นกว่าบาทไทยเป็นอย่างต่ำ

ลองมาสำรวจละครเพลงบรอดเวย์ซีซั่นนี้กันดีกว่า ก่อนอื่น ลองมาดูว่าจะหาซื้อตั๋วละครเพลงบรอดเวย์กันได้อย่างไร วิธีการง่ายๆ ก็คือ เดินเข้าไปซื้อจากโรงละครที่จัดการแสดงโดยตรง วิธีการนี้อาจทำให้ได้ตั๋วราคาถูก ที่มีลักษณะพิเศษ เช่น ตั๋วยืนดูละคร หรือ Standing room ticket ทนเมื่อยเอาหน่อย แต่ก็ได้ดูละครเหมือนๆ กัน ผู้เขียนสามารถซื้อตั๋วชนิด

นี้ได้ในราคายี่สิบสามสิบเหรียญจากราคาเต็มที่นั่งละร้อยกว่าถึงสองร้อยกว่าเหรียญ วิธีการที่คนดูทั่วไปนิยมทำก็คือ ไปหาซื้อตั๋วที่เหลือจากการจำหน่ายในแต่ละวัน ซึ่งจะนำมาขายแบบลดราคา เหลือเพียง ๕๐-๖๐% ของราคาจริง แต่เป็นตั๋วเฉพาะรอบวันนั้นๆ ที่ยังมีที่เหลือเท่านั้น ฉะนั้นหากจะดูรอบบ่ายสอง บ่ายสาม ก็แปลว่า จะต้องไปเข้าคิวซื้อตั้งแต่เช้า ประมาณเก้าโมง สิบโมง และหากจะดูรอบค่ำ ก็ต้องไปเข้าคิวรอซื้อตั้งแต่ประมาณบ่ายสาม ผู้เขียนเคยซื้อตั๋วประเภทนี้ และมักจะได้ที่นั่งที่ค่อนข้างดี เช่น ได้นั่งบริเวณ orchestra ห่างจากหน้าเวทีไม่กี่แถว หรือไม่ก็ด้านหน้าแต่เข้ามุมสักหน่อย

ตั๋วลดราคาในแต่ละวัน มีจำหน่ายที่ TKTs บริเวณ Time Square คือ ถนนบรอดเวย์ตัดกับถนนหมายเลข ๔๓ จะเห็นคนเข้าคิวรอกลางแจ้งมากมายเป็นประจำ ตอนนี้มีเพิ่มที่จำหน่าย เช่น ที่ Brooklyn, South Street Seaport, Lincoln Center และที่ลินคอล์นเซ็นเตอร์นี้ เป็นที่ที่ที่เหมาะสมที่จะมาต่อคิวซื้อในวันอากาศไม่เป็นใจ เพราะอยู่ในอาคารกันแดดกันฝน ปริมาณคนต่อคิวก็มักน้อยกว่าที่บริเวณไทมส์แควร์ อย่างไรก็ตาม เท่าที่สำรวจดู ละคร

เพลงที่ฮอตฮิตมากๆ ขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ก็มักจะไม่นำตัวมาลดราคาขายที่ TKTS ฉะนั้น จึงไม่สามารถซื้อตั๋วละครเพลงที่ กำลังดังสุดๆ แบบ Frozen หรือ Mean Girls ได้ แต่กับละครเพลงเรื่องอื่นที่ ดังมากๆ ในซีซั่นนี้ เช่น Band Visit, SpongeBob SquarePants ยังพอหาตั๋ว TKTs ได้อยู่

อีกวิธีหนึ่ง หากต้องการดูละครเพลง หลายเรื่องที่มีราคาไม่ไหวจริงๆ เช่น เรื่อง Hamilton ที่มูลค่าตั๋วคิดเป็นเงินไทยเป็น หมื่นๆ บาทขึ้นไป ก็อาจทำได้โดยการ

เสียงดวง ละครเพลงดังๆ หลายเรื่องเปิดโอกาสให้ผู้ชมไปคลิกชิงโชคออนไลน์ ถ้า โชคดีก็จะได้ซื้อตั๋วในราคาถูกลงๆ เช่น ๑๐ เหรียญ ถึง ๔๐ เหรียญสหรัฐ แต่ สำหรับผู้เขียน ไม่ว่าจะเสี่ยงโชคอย่างไร ก็ไม่มีดวงสักที

ช่วงต้นเดือนพฤษภาคม มีการ ประกาศผลการเข้าชิงรางวัลสำคัญของ คนวงการบรอดเวย์ คือ Tony Award ซึ่งเป็นรางวัลทรงเกียรติที่จะมอบให้แก่ ผู้สร้างสรรค์ละครพูดและละครเพลงที่ จัดการแสดงในละแวกบรอดเวย์ จะมอบ

กันปีละครั้ง ราวช่วงต้นเดือนมิถุนายน การประกาศรายชื่อละครเพลงที่เข้าชิง รางวัล อาจมีผลทำให้ละครเพลงเรื่อง นั้นๆ ได้รับความสนใจมากขึ้น ผู้เขียนก็ มีโอกาสได้สำรวจละครเพลงซึ่งส่วนใหญ่ ถูกนำเสนอให้รับรางวัลโทนี่ทั้งสิ้น ดูไปก็ ลองลุ้นไปว่าเรื่องไหนจะได้รับรางวัล จะ ขอยกตัวอย่างละครเพลงที่ได้ไปชมทั้ง ๔ เรื่อง ต่อไปนี้ Frozen, Mean Girls, SpongeBob SquarePants และ The Band Visit ถูกประกาศให้เข้าชิงรางวัล ละครเพลงยอดเยี่ยมประจำปีทั้งนั้น

Frozen

ใครๆ ก็รู้จักละครเพลงเรื่องนี้เป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นภาพยนตร์การ์ตูน ขายดีของดิสนีย์ ในปี ค.ศ. ๒๐๑๓ เรื่องราว ของเจ้าหญิงนอร์เวย์พี่น้องสองสาว เอลซ่า กับแอนนา ที่ถูกเลี้ยงดูแยกจากกัน เพราะ เกรงว่าคนพี่จะทำให้น้องสาวได้รับอันตราย เจ้าหญิงเอลซ่าผู้พี่ มีมนต์วิเศษที่นำทั้ง เกิดมามีพลังอำนาจพิเศษดลบันดาลให้เกิด หิมะและน้ำแข็ง แต่อำนาจที่มีนี้ ส่งผลให้ เป็นอันตรายต่อผู้อื่นได้ หากไม่ควบคุมให้ ดี เวทมนตร์ของเอลซ่าทำให้น้องสาวได้

รับบาดเจ็บ เอลซ่าเสียใจจนต้องหนีไปอยู่ในดินแดนแห่งฤดูหนาวชั่วคราว เจ้าหญิงแอนนา น้องสาวก็ออกตามหา ระหว่างทางก็ได้พบกับตัวละครและเรื่องราวที่จะเปลี่ยนชีวิตของเธอไปตลอด โพรเซนมีฐานคนดูที่หนาแน่น เนื่องจากเคยเป็นการดูดิสนีย์ ตัวเข้าชมจึงค่อนข้างแพงและเต็มอยู่เสมอ คนดูแทบทุกคนรู้จักเพลง Let It Go เพลงเอกของเรื่องที่น่ามาบรรจู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม คือ ช่วงก่อนจะพักครึ่ง ในขณะที่แสดงบทเพลงนี้ มีการใช้เทคนิคฉายภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจมาก เราเห็นมนตร์วิเศษของเอลซ่าที่ลบล้างความมืดให้เกิดปราสาทหิมะ น้ำแข็ง ชั้นบันไดหิมะสูงเสียดฟ้า ฯลฯ คนดูถูกปลุกให้ตื่นตื่นถึงขีดสุด แล้วก็ออกไปพักครึ่งและกลับมาชมองก์สองต่อไปด้วยใจจดจ่อ

ในความเห็นของผู้เขียน ละครเพลงเรื่องนี้ ตื่นตาตื่นใจดี ดูง่าย สนุกเพลิดเพลิน แม้จะไม่ได้ลึกซึ้งอะไรมากในการนำมาดัดแปลงเป็นละครเพลงครั้งนี้ ผู้สร้างสรรค์งานร่วมกันเป็นสามีภรรยา Robert Lopez และ Kristen Anderson-Lopez ได้แต่งเพลงเพิ่มเติมจำนวนอีกเท่าตัวของภาพยนตร์การ์ตูน

Robert Lopez เป็นมือรางวัล EGOT อันหมายความว่า เขาเคยได้รับทั้งรางวัล Emmy-Grammy-Oscar และก็ Tony Award น้อยคนเหลือเกินที่จะเก่งไปรอบด้านแบบนี้ บทเพลง Let It Go ก็ได้รับรางวัล Academy Award สำหรับ Best Original Song ด้วย

Mean Girls

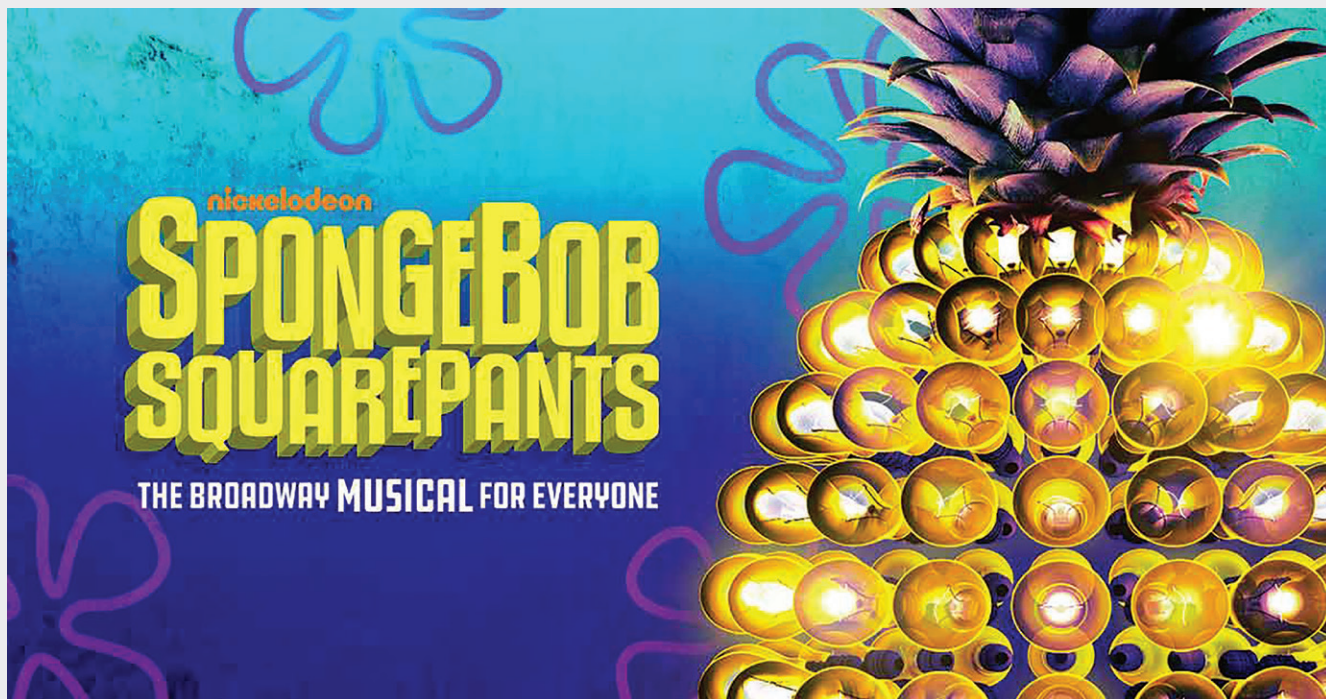
สร้างมาจากภาพยนตร์ยอดนิยมในปี ค.ศ. ๒๐๐๓ ชื่อเดียวกัน เป็นเรื่องราวของแม่สาวคนชื่อ Cady Heron ผู้ถูกเลี้ยงดูมาแบบเด็กโฮมสกูล ท่ามกลาง

ธรรมชาติดงงามที่อาฟริกา แต่แล้วก็อพยพมาอยู่ที่แถบซานเมียงชิคาโก อเมริกา จึงต้องมาปรับตัวอย่างแรง เค็ดดี้พบกับสังคมใหม่ที่มีความแก่งแย่งชิงดี การแบ่งแยกเป็นกลุ่ม และเพื่อนหญิงกลุ่มพลาสติกที่มีอิทธิพลกับทุกคน เค็ดดี้เรียนรู้ที่จะทำทุกอย่างให้เพื่อนกลุ่มใหม่ยอมรับ และแม้กระทั่งทำตัวเป็น “mean girl” - คนใจร้าย เมื่อเธอก้าวขึ้นไปเป็นผู้นำกลุ่มพลาสติกเสียเอง

ผู้เขียนคิดว่า ละครเพลงเรื่องนี้มีลุ้นเรื่องรางวัลโทนี่ประเภทบทละครเพลง เครดิตเรื่องบทเป็นของ Tina Fey

ผู้มีผลงานเขียนบทละครเพลงบรอดเวย์ เป็นเรื่องแรก ในขณะที่คุณสามีของเธอ ก็ทำหน้าที่เขียนเพลงให้ละครเพลงเรื่องนี้ Jeff Richmond

มินิเจอร์ล ดูจะเป็นละครเพลงที่ถูกใจวัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิง คนดูส่งเสียงกรีดกรีด หัวเราะโห่ฮา ขบขันอยู่ตลอดเวลา

ละครเพลงเรื่องนี้ มีฉาก "ต่อสู้ฟาดฟัน" ของสาว ๆ ตัวนำในเรื่อง โดยใช้เสียงร้องแบบ belt ที่ฟังแล้วสะใจยิ่งนัก นางร้ายของเรื่อง Taylor Louderman ได้รับเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลโทนี่ในฐานะนักแสดงนำด้วย เสียงของเธอดีเหลือหลาย

นอกจากนั้น ละครเพลงเรื่องนี้ก็มีทุกสิ่งที่คุณผู้ชมมักคาดหวังว่าละครเพลงบรอดเวย์แบบแพงๆ ควรมี ไม่ว่าจะเป็นฉาก แสง เสียงที่ตระการตา การใช้จอฉายมัลติมีเดีย จังหวะกระชับฉับไวน่าตื่นตื้นเขากับเนื้อหาทันสมัยวัยรุ่นมาก การกำกับฝีมือ Casey Nicholaw ผู้เคยประสบความสำเร็จมาแล้วจากละครเพลงเรื่อง Aladdin และ The Book of Mormon ในเรื่องนี้ เขาทำหน้าที่ทั้งกำกับแสดงและออกแบบท่าเต้น และได้รับการเสนอชื่อชิงรางวัลโทนี่อวอร์ดทั้งสองแขนง

SpongeBob SquarePants: The Musical

ใครจะคิดว่าเรื่องราวเด็กๆ สีลูกกวาดสดใส จะกลายมาเป็นละครเพลงที่ได้รับความนิยมจนครองรางวัลโทนี่มากที่สุดในปีนี้ คือ ๑๒ รางวัล เท่าๆ กับ Mean Girls

ละครเพลงเรื่องนี้ สร้างมาจากรายการโทรทัศน์มีชื่อสำหรับเด็ก คือ SpongeBob SquarePants ทางช่อง Nickelodeon

สร้างสรรค์โดย Stephen Hillenburg เริ่มออกอากาศในปี ค.ศ. ๑๙๙๙ เป็นการตูนเล่าเรื่องของตัวละครใต้ท้องทะเลที่มีชีวิตสนุกสนาน วุ่นวาย ถูกคุกคามจากศัตรู แต่ในที่สุด ก็มีฮีโร่มาให้ความช่วยเหลือ นำชมเขยคนออกแบบเรื่องนี้ที่ทำให้คนดูรู้สึกราวกับมาอยู่ใต้ท้องทะเลตั้งแต่ก้าวแรกที่ก้าวเข้าโรงละคร ตามผนังต่างๆ ประดับประดาไปด้วยภาพกึ่งหอย

ปูปลา มีวงดนตรีแนวคาริบเบียนบรรเลงให้บรรยากาศตั้งแต่การแสดงยังไม่เริ่ม บทเพลงที่นำมาใช้ในเรื่องนี้ ประพันธ์โดยเหล่าคนดังวงการเพลงป๊อป เช่น Yolanda Adams, Cyndi Lauper & Rob Hyman, David Bowie & Brian Eno นักแสดงนำเรื่องนี้มีพลังน่าทึ่งมากจริงๆ เขาเป็นตัวเก็งนักแสดงนำชายรางวัลโทนี่ของปีนี้ Ethan Slater ผู้แสดงเป็นเจ้าฟองน้ำสปอนจ์บ๊อบ สีสันสดใสแบบที่เด็กๆ น่าจะชอบ การออกแบบฉากและชุดเป็นฝีมือคนเดียวกัน ฝีมือ David Zinn แทนที่เขาจะเลียนแบบชุดตัวการ์ตูนในต้นฉบับไปทุกอย่าง เขาก็ปรับปรุงให้เหมือนคน และดูทันสมัยคล่องตัวมากขึ้น

The Band Visit

เรื่องวุ่นๆ ของวงออร์เคสตราตำรวจจากอียิปต์ ที่บังเอิญขึ้นรถบัสหลงทาง แทนที่จะไปลงที่หมาย คือที่ศูนย์วัฒนธรรมอาหรับที่จัดการแสดง ก็กลับเดินทางผิดไปลงที่หมู่บ้านไกลปืนเที่ยงในทะเลทรายของอิสราเอลแทน นักดนตรีจะต้องรอจนวันใหม่ เพื่อต่อรถบัสกลับไป โชคดีที่ได้รับ

ไมตรีจิตจากคนยิวพาไปพักที่บ้าน เลี้ยงอาหาร และให้ความบันเทิงเท่าที่จะพอหาได้ในเมืองเล็กๆ แห่งนั้น

ดนตรีและเพลง เป็นของ David Yazbek ซึ่งตัวเขาก็เป็นลูกครึ่งเลบานีส์กับอิสราเอล มีแนวดนตรีสีสันแตกต่างจากละครเพลงบรอดเวย์ทั่วๆ ไป มีการนำเอาเครื่องดนตรีอาหรับ สำเนียง จังหวะ ซับซ็อน รั้าใจ มาผสมผสานวงตะวันตก รั้าใจจนคนดูปรบมือตามการบรรเลงของนักดนตรีอาหรับ

สิ่งที่น่าสนใจคือ นักแสดงหลายคนเป็นนักดนตรีที่เล่นดนตรีเอง นักแสดงที่น่าจับตาคือ Katrina Lenk จากบท Dina หญิงสาวชาวยิวปากกล้า ที่ให้การต้อนรับนายตำรวจ และดูราวกับจะปิ้งกับนายตำรวจอียิปต์วัยกลางคนเสียด้วย

ผู้เขียนชื่นชอบละครเพลงเรื่องนี้ ด้วยความแปลกใหม่ของดนตรี จังหวะในการกำกับการแสดงที่ดูแปลกๆ แตกต่างจากละครเพลงบรอดเวย์เรื่องอื่นๆ มันดูมีจังหวะจะโคนที่มีความคาดเดาไม่ได้อยู่

หลายตอน มีทรานสิชันที่เหมือนกับทำเพลงไม่เสร็จ เป็นรสชาติที่แปลกดิบแนวที่บรรดเวทย์ ละครเพลงเรื่องนี้มีความยาวเพียงแค่ ๑ ชั่วโมงครึ่ง โดยไม่มีการพักครึ่ง

ด้วยเนื้อหาทำนองนี้ ทำให้นึกถึง Come From Away ละครเพลงยอดเยี่ยมรางวัลโทนี่เมื่อปีก่อน ที่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงของเหตุการณ์ ๙/๑๑ ซึ่งจริงๆ วันหนึ่ง คนแคนาดาที่อยู่ในเมืองแกนเดอร์ก็ต้องให้การต้อนรับอาคันตุกะที่ไม่ได้คาดหมายมาก่อน พวกเขาเป็นผู้โดยสารเครื่องบินที่จะเดินทางไปนิวยอร์ก แต่ต้องถูกเปลี่ยนเส้นทาง เนื่องจากมีการก่อการร้ายเกิดขึ้นที่ตึกเวิลด์เทรด ละครเพลงเรื่อง Come From Away แสดงให้เห็นความแตกต่างของวัฒนธรรม ความคิด แต่ก็สามารถหลอมรวมกันด้วยดนตรีและมิตรภาพของชาวเมืองชนบท ลักษณะการผสมผสานของวัฒนธรรมและการใช้ดนตรีเป็นจุดเชื่อมโยงคนต่างวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นในทั้งสองเรื่องนี้ แต่หากเทียบกันแล้ว ผู้เขียนถูกใจเรื่อง Come From Away มากกว่า เนื่องจากมีบทที่ซึ้งกว่า มีการเชื่อมโยงดนตรี การกำกับที่สร้างสรรค์ กลมกลืนมากกว่า แต่ก็คิดว่า The Band Visit น่าจะได้รับรางวัลใหญ่ๆ ของโทนี่ปีนี้แน่ๆ ดีไม่ดีก็อาจจะได้รางวัลละครเพลงยอดเยี่ยมเลยด้วยซ้ำ

ในซีซั่นนี้ มีการนำเอาของเก่ามาทำใหม่หลายเรื่องด้วยกัน และหลายๆ เรื่องนั้นก็มีความน่าสนใจ ได้แก่ My Fair Lady และ Carousel ทั้งคู่เป็นละครเพลงในยุคทองของละครเพลงที่คนค่อนข้างรู้จัก

Carousel เป็นผลงานคู่ขวัญละครเพลงยุคทอง ผู้ประพันธ์เพลง Richard Rodgers กับผู้ประพันธ์เนื้อร้อง Oscar Hammerstein เป็นผลงานชิ้นที่สองของทั้งคู่ หลังจากประสบความสำเร็จกับละครเพลงที่เปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ละครเพลงอย่าง Oklahoma มาแล้ว

Carousel ก็เป็นละครเพลงที่มีความล้ำยุคทันสมัย (ในยุคสงครามโลกครั้งที่สอง) มีสิ่งที่แปลกไปจากเรื่องอื่นๆ

ในสมัยนั้น เช่น เรื่องราวค่อนข้างเป็นโศกนาฏกรรม มีการเปลี่ยนแปลงวัตรปฏิบัติ แทนที่จะเริ่มต้นเรื่องด้วยบทเพลงโอเวอร์เจอร์ ก็กลับเริ่มด้วยบทเพลงเต้นรำ “The Carousel Waltz” ที่มีการออกแบบทำเดินน่าสนใจ

เรื่องราวเกิดขึ้นที่เมืองเล็กๆ ที่มีโรงงานแถบนิวยอร์ก บอกล่าเรื่องโศกนาฏกรรมความรักของหญิงสาวที่หลงรักชายหนุ่มผู้ประกอบอาชีพเป็นคนซื้อเชือกผูกคอกม้าให้มาเล่นม้าหมุน โชคชะตาทำให้เขาและเธอผูกพันกันจนแม้กระทั่งเมื่อฝ่ายชายตายไปก่อนก็ยังมีภรรยาที่จะต้องลงมาจากสวรรค์มาให้กำลังใจเธอ และลูกที่เขาไม่เคยเห็น ในตอนท้ายเรื่องมีบทเพลง You'll Never Walk Alone อันเป็นบทเพลงคันทู ไม่เฉพาะในแวดวงผู้เสพศิลปะเท่านั้น แต่ยังคงกลายเป็นบทเพลงประจำทีมฟุตบอลลิเวอร์พูลด้วย

ผู้เขียนไม่มีโอกาสได้ชม My Fair Lady แต่เท่าที่ได้ชม Carousel ก็คิดว่าเรื่องนี้น่าจะได้รับรางวัลอย่างใดอย่างหนึ่งจากการมอบรางวัลโทนี่ในครั้งนี้นี้ เพราะโปรดักชันคูดี มีการตีความที่ชาญฉลาดสิ่งที่แปลกคือ การนำเอา Joshua Henry นักแสดงมิวด้า มารับบทบาทพระเอกเจ้าเสน่ห์ คนขายตัวชิงช้าสวรรค์ นี่เป็นสิ่งที่ทำได้ในยุคสมัยใหม่เท่านั้น ในยุคของรอดเจอร์และแฮมเมอร์สไตน์ ยังมีการกีดกันมิวด้านักแสดงอยู่มาก ไม่น่าเป็นไปได้ที่บาทพระเอกจะแสดงโดยนักแสดงมิวด้าเช่นนี้ได้เลย

อย่างไรก็ดี การนำนักแสดงมิวด้ามารับบทแทนคนผิวขาว ได้ทำให้ผู้ชมเกิดความคิดสะท้อนบางอย่างในมิติที่ลึกไปกว่าเดิม พระเอกในเรื่อง เป็นคนที่เกกมะเหรกเกเร เป็นเสื่อผู้หญิง เป็นคนที่สังคมหวาดระแวง เป็นคนที่ยับยั้งอารมณ์ของตัวเองไม่ได้ จนถึงกับลงมือลงมือกับคนที่รัก แล้วก็กลับมาเสียใจเอง การนำนักแสดงมิวด้ามาแสดงแทน ทำให้สะท้อนคิดไปถึงคนดำทั่วไปที่ถูกสังคมรังเกียจ กีดกัน แต่ในความเป็นจริง ก็

ไม่ได้มีอะไร บางครั้งคนดำทำร้ายคนผิวสีต่างโดยไม่ได้ตั้งใจ

ในซีซั่นนี้ มีปรากฏการณ์อย่างหนึ่งคือ มีละครพูดที่ขายดีมาก ๆ ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงละครพูดยอดเยี่ยม การออกแบบดาราหน้าละครพูดยอดเยี่ยม แฉมยังพ่วงรางวัลออกแบบทำเดินไปอีกด้วย และเรื่องนั้นก็คือ Harry Potter and the Cursed Child, Parts One and Two ตัวสำหรับเรื่องนี้เต็ม และราคาแพงมาก ๆ แบบที่ไม่อาจเอื้อมซื้อได้เลย

สรุป การสังเกตความเป็นไปของละครเพลงบรรดเวทย์ซีซั่นนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า เป็นปีที่ “แผ่ว” มีละครเพลงที่มีคุณภาพจำนวนมากก็จริง แต่ก็ไม่ได้เห็นความคิดสร้างสรรค์ชัดเจนเท่าใด ละครเพลงที่มีการนำเสนอ เป็นไปในแนวทางที่การันตีว่า (น่าจะ) มีคนดูแน่ๆ จึงมีแต่ละครเพลงที่สร้างมาจากสื่ออื่นๆ ที่ประสบความสำเร็จเรื่องรายได้มาแล้วทั้งสิ้น ไม่ว่าจะ เป็น ภาพยนตร์ การ์ตูน ฯลฯ

นอกจากนี้ก็ยังจะมีละครเพลงอีกหลายเรื่องที่กำลังทยอยออกมานำเสนอในปีนี้นี้ ล้วนแต่สร้างจากภาพยนตร์ฮอลลีวูดยอดฮิต ไม่ว่าจะเป็น Pretty Woman, King Kong ฯลฯ

